

udvalg, at Vedtagelsen af denne Nedlæggelse vilde for den være et Kabinetsspørgsmaal eller et Opløsningssspørgsmaal, og saa vilde Afgørelsen komme til den Tid. Jeg mener, at der var ikke nogen som helst Grund til fra vor Side at frygte dette. Men for at jeg skulde komme til at stemme, som jeg ønskede, maatte her foreligge et Ændringsforslag, som gik ud paa, at § 3 udstemmes, og et saadant Ændringsforslag kan stilles i Udvalget. Det er ikke stillet, man har altsaa ikke ønsket det, og jeg har da ingen Lejlighed til at komme til at stemme om denne Nedlæggelse, det er ikke muligt.

Det er det, jeg ønsker at forklare. Jeg ønsker, at man faar at vide ogsaa udenfor dette Ting, at Muligheden for at stemme mod Nedlæggelse af Landbefæstningen er afskaaren. Der skal for nu at stemme mod Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning samles 15 Medlemmer til at fremsætte Forslag derom, og der er ikke 15 Medlemmer, der have samme Opfattelse som jeg. Under disse Omstændigheder har jeg kun den samme Udvej, som mine nærmere Meningsfæller allerede have kundgjort for deres Vedkommende, nemlig at markere mit Standpunkt ved at stemme mod de foreliggende Ændringsforslag til § 3 og dens Naboeer, der indeholde en indirekte Anerkendelse af Nedlæggelsen. Det agter jeg at gøre, f. Eks. overfor Ændringsforslag Nr. 2, der siger, at Fæstningen skal nedlægges om 12 Aar i Stedet for, som der staar i den oprindelige Paragraf, om 8. Det er naturligvis for saa vidt for mig en Forbedring, som 12 Aars Frist er bedre end 8 Aars; men naar man stemmer for 12 Aars Frist, stemmer man ogsaa for Nedlæggelsen, og af den Grund ønsker jeg, som sagt, at markere mit Standpunkt ved at stemme imod. Det samme gælder om Ændringsforslagene Nr. 1 og 3.

Naar vi saa komme saa vidt, er der tilbage Spørgsmaalet om hele Lovens Vedtagelse og Overgang til det andet Ting, hele Loven, der til den Tid — derom er der ikke nogen Tvivl — vil være vedtagen med Nedlæggelsesparagraffen. Der vilde jeg naturligvis med Lethed og uden nogen som helst Risiko kunne stemme Nej til denne Lovs Overgang til Landstinget, og jeg vilde vel ogsaa gøre det, hvis jeg kunde opnaa nogen Virkning derved. Men i dette Øjeblik, da dens Vedtagelse er sikret, kan jeg ikke opnaa anden Virkning derved end at skabe mig selv en letkøbt Glorie, en Glorie i mange af mine Vælgeres Øjne, som imidlertid ikke vil være til nogen som

helst Nytte for Sagen. Derfor vil jeg ikke gaa den Vej. Det samme opnaar jeg ved at sige det, jeg her har sagt, at naar jeg stemmer for Lovens Overgang til Landstinget, er det med det bestemte Forbehold, at jeg er bestemt imod Nedlæggelsen af Landbefæstningen, og at jeg i det Spørgsmaal forbeholder mig min Stilling fuldstændig frit, naar Loven kommer her tilbage igen.

Men naar jeg ønsker at stemme for Lovens Overgang til Landstinget, er det selvfølgelig, fordi denne Sag overhovedet ikke har været der, og den bør komme derop, ikke alene fordi det er konstitutionelt nødvendigt, saa jeg af den Grund maa ønske det, men ogsaa fordi jeg er overbevist om, at den hele foreliggende Samling Love vil finde den udførlige, saglige Behandling — som den ikke har fundet her — fra de ikke saa faa kyndige Medlemmers Side, som det andet Ting rummer, og tillige, fordi jeg er sikker paa, at Sagkundskaben vil faa den Indflydelse deroppe, som tilkommer den. Som det er blevet oplyst af det ærede Medlem fra Kerteminde (A. P. Andersen) — det er ikke nogen Hemmelighed —, har den frikonservative Gruppe i Landstinget givet Tilsagn om, at det, der vedtages deroppe, vil blive vedtaget saaledes, at det ikke vedtages uden Sagkundskabens Sanktion eller Accept. Det selv samme venter jeg — og ingen har Ret til at tvivle om, at det vil ske — fra Højremindretallets Side i Landstinget. Det er dertil, jeg ønsker at bringe Forslagene, saa at vi her kunne naa det bedste Resultat og faa at vide Sagkundskabens Stilling i saa Henseende.

Der er blevet sagt — det skal jeg lige røre ved —, at der kunde være en Risiko for, at Lovene ikke kom tilbage til dette Ting igen. Jeg har nævnt de Grunde, der gøre, at jeg ikke nærer nogen Frygt i saa Henseende. Nogen positiv Sikkerhed derfor have vi naturligvis ikke. Men hvis de ikke komme tilbage, men blive vedtagne i Landstinget i den Skikkelse, hvori de ere vedtagne her, maa jeg dog efter det Tilsagn, der er givet, gaa ud fra, at det er først sket, efter at Sagkundskaben har accepteret dem. Og saa er Forholdet det, at selv de Herrer, som ønske al Befæstning bort, og som ikke desto mindre ere misfornøjede med, at Sagkundskaben ikke faar tilstrækkelig Indflydelse, maa kunne forstaa, at ogsaa jeg personlig, der forleden Dag under Debatten bebrejdede Forsvarsministeren, at han som ikke-sagkyndig satte sig saa